

[Udenrigsministeren]

stedet for at bevæge os rundt i disse mærkelige ritualer, som efterhånden er kommet til at beherske opmærksomheden i dele af den sikkerhedspolitiske debat.

Jeg er ganske enig med hr. Stinus, når han siger, at det egentlig kunne have været ganske stærkt, hvis et meget stort flertal i folketinget her i dag kunne være kommet med et enigt udsagn. Det kunne have været et stærkt udtryk for de holdninger, vi jo har til kemiske våben, hvor der ikke er noget, der skiller os.

En sådan erklæring kunne vi vel nok være enedes om, hvis der havde været noget bedre balance i det forslag om motiveret dagsorden, som hr. Lasse Budtz har fremsat. For når jeg kigger på de punkter, der er i hr. Lasse Budtz' forslag, så er der jo intet deri, som regeringen ikke enten allerede har gjort eller har sagt at den agter at gøre.

Det er klart, at der er et lille problem i det sidste med, at vi skal sørge for, at vores holdning meddeles den amerikanske kongres. Jeg tror, hr. Lasse Budtz er enig med mig i, at den danske regering selvfølgelig henvender sig til andre regeringer og ikke til andre parlamenter, ligesom folketinget vel meget ville have sig frabedt at få henvendelser fra andre regeringer, direkte i hvert fald. Men heller ikke dér er der noget reelt problem, idet vi under debatterne i NATO-ambassadørkredsen har fået ganske klare tilslag om, at den amerikanske regering vil drage omsorg for, at de synspunkter, vi har ført frem, vil blive meddelt den amerikanske kongres.

I hr. Lasse Budtz' dagsorden står der altså ikke noget, som regeringen som nævnt ikke enten allerede har gjort eller vil kunne tilslutte sig at den skal gøre, men når vi alligevel ikke kan stemme for den, så er det, fordi den savner balance.

Man kan sige: hvad er hensigten med dagsordenen, når den bare siger noget, der enten er gjort, eller noget, vi har sagt vi vil gøre? Ja, dér siger hr. Lasse Budtz så, at den skal være et signal, en meddelelse, til den amerikanske kongres. Ja men så synes jeg ærlig talt også, vi skylder vore allierede venner i den amerikanske kongres, at vi i denne sammenhæng gør opmærksom på, at det ikke kun er deres produktion af kemiske våben, vi i givet fald vil vende os imod, men at vi så sandelig også vender os imod den ensidige produktion og udvikling af kemiske våben,

som i de sidste 17 år er foregået i Sovjetunionen. Hvordan vil man ikke optage det i den amerikanske kongres, hvis der kommer et signal fra det danske folketing, der ensidigt gør opmærksom på problemet hos vore egne allierede, men som ganske og aldeles overser, hvad der foregår på den anden side? Det havde været rimeligt at have det med.

Det havde også været rimeligt at have det med, der dog er målet for os alle sammen, nemlig at virke for indgåelse af en international, kontrollerbar, afbalanceret aftale, som forbyder produktion og anvendelse af kemiske våben. Ja men havde det været så galt at tage de ting med? Så havde der været balance i det, så kunne regeringspartierne også have stemt for det, og så havde vi fået det signal, som gerne skulle afgives.

Jeg er fuldstændig klar over, at så ville det have voldt endnu større problemer for SF og VS end de problemer, man tilsyneladende allerede har med denne tekst, men jeg synes ærlig talt, at vi, som hr. Stinus var inde på det, i denne sag burde have interesseret os mere for at kunne afgive et klart signal end for at lave småmarkeringer på den politiske venstrefløj i Danmark.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Det var jo desværre, som man kunne vente, blot den sædvanlige opremsning om, at vi skal opruste og opruste og opruste for så senere at nedruste, og et nyt klart bevis på, at regeringen faktisk ikke ønsker at gøre noget som helst. Det var en gang søgt sammenkogt suppe for at finde på undskyldninger for ikke at stemme for den dagsorden, som regeringen erkender også dækker regeringens egen holdning. Men man vil altså ikke gøre noget konkret.

Med hensyn til senator Mark Hatfields brev, så har jeg det her i hånden, og jeg skal sørge for, at udenrigsministeren får en kopi, da udenrigsministerens eller måske NATOs kommunikationsnet åbenbart ikke virker. Det er som sagt dateret den 13. maj. Det er skrevet på United States Senates brevpapir. Det er underskrevet af senatoren selv, og det er i øvrigt ledsaget af en beskrivende pressemeddelelse, som jeg tror ministeren vil have vældig godt af at læse, for der er ingen som helst tvivl om, at der er noget i vejen med